

МАЙКА

Муръ, котакътъ, си съдралъ
Въ трънкитѣ кожуха бѣлъ,
Но съ игла и тънка свила
Майчица му го зашила.
И кожухътъ снѣжнобѣлъ
Станалъ пакъ отново цѣлъ.

И немирниятъ котакъ
Тръгва гордо-гордо пакъ,
Важно свива дѣсна вежда,
Къмто коткитѣ поглежда
И съ усмивка подъ мустакъ
Леко тупа кракъ следъ кракъ.

Мурчо съ бързитѣ крака,
Ти не би вървѣлъ така,
Ако да не бѣше жива
Твоята майчица грижлива —
Да те кърпи хей-така
Съ майсторската си ржка!

Асень Разцвѣтниковъ